

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudkyň Michaely Bejčkové a Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. Mgr. Janem Drozdem, advokátem se sídlem tř. Tomáše Bati 3067, Zlín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2016, čj. 41 Ad 4/2015-36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Drozdovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **1573 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Stručné vymezení věci

[1] Žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 14. 3. 2014 žádost žalobce o starobní důchod z důvodu nesplnění podmínek podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 3. 4. 2014 námitky, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 9. 5. 2014. I proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce námitky. Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví žalobci nevyhověla ani v tomto případě.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou před krajským soudem. Krajský soud žalobu odmítl z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro její opožděnost. Nyní se žalobce domáhá zrušení rozsudku krajského soudu.

II. Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu o opožděnosti své žaloby. Argumentuje tím, že poslední rozhodnutí žalované obdržel 30. 9. 2014 a žalobu proti němu zaslal 27. 10. 2014 a adresoval žalované. Žalovaná obdržela žalobu dne 30. 10. 2014. Stěžovatel se odvolává na judikaturu NSS (rozsudek ve věci sp. zn. 4 Azs 133/2016) a na znění ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., s důrazem na větu, podle které je lhůta zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Pokud tedy stěžovatel podal žalobu 30. 10. 2014, byť k věcně a místně nepříslušnému orgánu, byla lhůta k podání žaloby zachována.

[4] Stěžovatel dodal, že pokud žalovaná vypravila žalobu ke krajskému soudu teprve 16. 1. 2015, a ten ji obdržel 20. 1. 2015, porušila § 12 a § 2 odst. 3 správního řádu, neboť jeho podání nepostoupila bezodkladně příslušnému správnímu orgánu a tím nedostatečně šetřila jeho oprávněné zájmy a subjektivní práva. Stěžovatel navrhuje, aby soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti v poskytnuté lhůtě nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, kterými by byl povinen se zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Jedinou námitkou stěžovatele je, že krajský soud nesprávně posoudil otázku včasnosti jeho žaloby. Úkolem NSS v této věci je posoudit pouze to, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu z uvedeného důvodu odmítl, a zda své rozhodnutí dostatečně odůvodnil (viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Naopak úkolem zdejšího soudu v tomto případě není a nemůže být posouzení oprávněnosti nároků stěžovatele na starobní důchod.

[8] Kasační stížnost je nedůvodná.

[9] Lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu upravuje § 72 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Odstavec čtyři téhož ustanovení stanoví, že *zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.*

[10] Mezi účastníky řízení není sporu o to, že napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno 30. 9. 2014, ani že žalobce podal žalobu dne 30. 10. 2014 u žalované. Podle pravidel počítání času v § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula dvouměsíční lhůta k podání žaloby dne 30. 11. 2014. Pokud krajský soud obdržel žalobu až 20. 1. 2015, nelze podle současné právní úpravy učinit jiný závěr, než že žaloba byla podána opožděně.

pokračování

[11] Pokud stěžovatel staví svůj právní názor na větě, že „*lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje*“, je jeho argumentace nesprávná. Citované ustanovení totiž neobsahuje takovou výjimku již řadu let. Znění § 72 odst. 1 tak, jak jej citoval stěžovatel, platilo pouze do 31. 12. 2011 a v důsledku novely č. 303/2011 Sb. již soudní řád správní nepřipouští tuto výjimku pro zachování lhůty pro podání žaloby.

[12] Přestože lze žalované do jisté míry vytknout zbytečné otálení s postoupením žaloby ke krajskému soudu, je potřeba zdůraznit, že žádný zákon nyní nestanoví povinnost žalované postoupit žalobu příslušnému soudu a na věc nemá vliv ani skutečnost, že stěžovatel podal žalobu sice ve lhůtě pro podání žaloby, avšak u nesprávného orgánu. Ačkoliv NSS rozumí tíživé situaci stěžovatele a tomu, že vnímá svou situaci jako nespravedlivou, soud není oprávněn zkoumat, z jakých důvodů lhůta nebyla dodržena, případně kdo její zmeškání zavínil. Nemůže totiž svým rozhodnutím lhůtu pro podání žaloby prominout a žalobu věcně projednat (viz rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 Ads 4/2004-57). Ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. je ustanovením speciálním k § 40 odst. 5 s. ř. s.

[13] To ovšem nic nemění na tom, že pokud stěžovatel předloží nové skutečnosti rozhodné pro výpočet a splnění podmínky důchodového věku u zaměstnance v hlubinném hornictví ve smyslu zákona o důchodovém pojištění (např. evidenční listy důchodového pojištění opravené způsobem, který naznačila žalovaná v napadeném rozhodnutí, resp. ve vyjádření k žalobě), bude žalovaná posuzovat jeho žádost znovu. Nebude-li stěžovatel ani tak spokojen s novým posouzením své věci, bude moci opět požadovat přezkoumání rozhodnutí žalované, a to jak ve správním řízení, tak ve správním soudnictví. Stěžovatel tak bude mít možnost se vyvarovat svých procesních pochybení a bránit se žalobou u Krajského soudu v Brně příslušného podle § 89 odst. 2 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a to v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců. Pro zachování lhůty k podání žaloby postačí, je-li žaloba v poslední den lhůty předána orgánu, který je povinen písemnost doručit (např. držiteli poštovní licence), anebo byla-li tato žaloba v poslední den lhůty doručena či předána k poštovní přepravě odpovídajícímu soudu jiného členského státu Evropské unie [čl. 81 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 883/2004 ze dne 29. 4. 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení].

[14] Rozhodnutí NSS, na které stěžovatel odkazuje v souvislosti s předchozím zněním § 72 odst. 1 s. ř. s., na nyní projednávanou věc nijak nedopadá. Je sice pravda, že NSS tehdy rovněž citoval § 72 odst. 1 s. ř. s. v nesprávném znění, v uvedené věci však toto předchozí znění nebylo předmětem sporu, pokud jde o místo podání žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, jako nedůvodnou.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti, proto ji zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

[17] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce; v takovém případě hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému advokátovi se přiznává odměna za zastupování ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační

stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 1300 Kč [§ 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 3, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ustanovený zástupce dále v petitu kasační stížnosti navrhl, aby mu byla přiznána odměna včetně DPH, neboť je plátcem DPH, registraci k DPH však nedoložil. Soud ve veřejně dostupné elektronické databázi ověřil, že ustanovený zástupce je plátcem DPH (viz č. l. 15 spisu NSS). Z tohoto důvodu bylo nutné přiznanou částku zvýšit o 21% DPH podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 273 Kč. Odměna ustanoveného zástupce tak celkem činí 1573 Kč a bude mu proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu